

Armaxedón, Periferia

Exorcismos para sobrevivir

ARMANDO REQUEIXO

Un zunido inmenso nos oídos. Un zunido inmenso nos oídos e un acedume mesto galgando polo esfago. Esa é a sensación coa que din rematado o medio milleiro de páxinas de *Periferia*, a novela coa que Iolanda Zúñiga –digamos da autora que naceu en Vigo, 1975 e que é autora de títulos como *Vida post-it* (relatos, 2007) e mais *Amor tamen* (poemario, 2008); a presente vén constituír, entón, a súa primeira narración longa– resultou vencedora, este pasado verán, do Premio Xerais de Novela 2010.

Periferia –ambientada na cidade, na megalópole, de São Paulo, Brasil– vén resultar un vórtice textual de tal magnitude que desintegra calquera xénero literario que trate de describi-lo. A medio camiño entre o docudrama e mais a crónica ficcionada, entre o relato xornalístico e a prosa poético-musical, as planas de *Periferia* resisten-se a tipoloxías planas e o que mellor as retrata é a

súa radical e absoluta indeterminación.

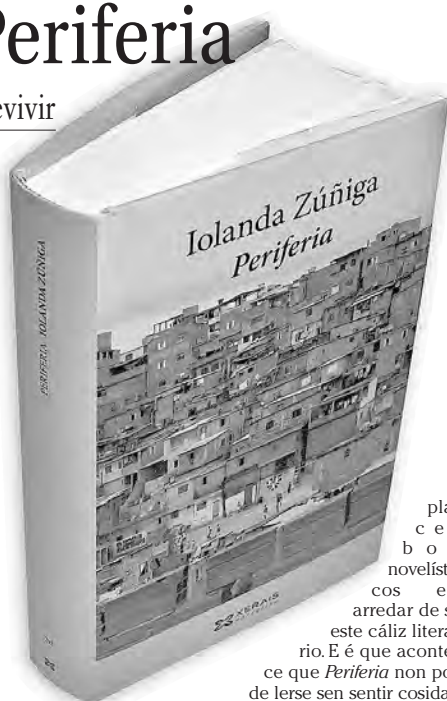
Mais esa aconven-cionalidade xenérica non é senón a consecuencia lóxi-ca do continente que o contido da obra reclama-ba: como transmitir litera-riamente a loucura mísera dos suburbios de São Pau-lo, as xeracións de mozos arrasadas polo crack, o espellismo adeusado do fút-bol profesional, a violen-cia agochada tras cada re-

canto urbano, a escravitu-de ditada polo narcotráfi-co, a delincuencia como horizonte único para tan-tos, a desvertebración so-cial dun mundo no que a vida humana vale menos que nada, nada vale, non vale?

Iolanda Zúñiga non narra ren. Iolanda Zúñiga vomita, máis ben, todo un inferno que se lle meteu dentro, cospe a visión apa-líptica que lle queimou ata o último dos alvéolos pulmonares. O seu non é un exercicio novelístico; antes ben, estamos diante do exorcismo ao que necesito someterse para conseguir sobrevivir á con-templación do Horror.

Farán ben as lectoras e lectores acostumados aos

*A autora vomita
todo un inferno
que se lle meteu
dentro*

pensar no planeta lama-cento que nos congratu-lamos en perpetuar, nós, aseñoradas e aseñora-dos habitantes deste de-nomando “Primeiro Mundo” que habitamos.

Por iso, que aínda existan seres como a Luciana/Simone coprota-gonista do texto, embebi-dos da esperanza da loita por saír da condena dunha subvida infrahumana, non só insufla vitais áni-mos no medio da tempe-stade agónica, senón que resulta o precioso milagre do rebento vexetal no me-dio do ermo desértico da mesquindade e mais da ruindade xeral.

Periferia, de Iolanda Zú-niga, véñse conformar, xa que logo, como un verda-deiro armaxedón literario. Polo tanto, antes de aventu-rarnos na súa lectura, con-vén que meditemos amo-do: é que, de certo, non to-dos están preparados para tanto... ZÚNIGA, Iolanda, *Periferia*, Ed. Xerais, Vigo, 2010, PVP 22, 50 €

pla-c e -
b o s
novelísti-cos en
arredar de si
este cáliz litera-rio. E é que aconte-ce que *Periferia* non po-de lerse sen sentir cosidas as tripas, sen arrubiar de só